

عنوان مقاله:

بررسی اصطلاحات عرفانی مشترک در حدیقه الحقیقه و مناقب العارفین

محل انتشار:

مجله عرفانیات در ادب فارسی، دوره 3، شماره 11 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسنده:

ساره یزدانفر

خلاصه مقاله:

عرفان احساس عمیق خداوند در درون خویش و تسلیم شدن و عشق ورزیدن به او با جان و دل است. سنایی و مولوی از بزرگ ترین عارفان و مجذوبان دریای عشق الهی هستند. سنایی پدر شعر عرفانی فارسی است که برای نخستین بار مضامین عرفانی را با فرهنگ عامیانه و حکایات تمثیلی درآمیخته و اکثر آموزه های صوفیانه را با بیانی زیبا ارائه نموده است و مولانا پارسایی عاشق پیشه، پاکباز و سرانداز است که سالها اسیر بود و به برکت آن، ترک اختیار کرد و نوای بی نوایی سر داد. این مقاله به بررسی اصطلاحات عرفانی مشترک (عشق، فنا، بقا، کشش و کوشش، تجلی، معرفت، وحدت وجود، خوف و رجا، مشاهده و محبت) در حدیقه الحقیقه سنایی و مناقب العارفین افلاکی می پردازد.

کلمات کلیدی:

Hadiqat-ol-haqiqeh, Manaqeb-ol-Arefin, theosophy, حدیقه الحقیقه, مناقب العارفین, عرفان.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1724929>

